

Yksi metropoli, yksi lippu

Porvoon joukkoliikenne on rempallaan. Tarvitsemme metropolialueen ytimen ulkopuolellekin toimivampaa joukkoliikennettä. Ongelmana on niin liikkumisen hinta, kuin huonohkot yhteydetkin. Etenkin yli 13-vuotiaille nuorille liput ovat todella kalliita (2,90 €), eikä vuoroja kulje ydinalueiden ulkopuolelle niin, että niitä voisi käyttää harrastuksiin kulkemiseen ja kavereiden tapaamiseen. Kaupungissa oma auto on sääntö, kortiton aikuinen on poikkeus. Jutellessani aikaa sitten tästä hyvän ystäväni kanssa, hän vei minulta jalat alta kysymällä: Miten paikassa jossa ei ole joukkoja voi olla joukkoliikennettä? Kysymys on aiheellinen. Porvoo on asukasmäärältään alle kymmenesosan Helsingistä, mutta silti me porvoolaiset usein vertaamme omaa joukkoliikennettämme Helsingin seudun joukkoliikenteeseen. Tiesiköhän hän, että Helsinki on kasvamassa Porvoon suuntaan, jolloin meistäkin pikkuhiljaa tulee metropolilaisia?

Istuessani perjantaina kello 19:45 bussissa kaupungin keskustasta kohti kaupungin suurinta lähiötä Gammelbackaa, oli meitä 40 hengen bussissa parhaimmillaan viisi. Nopeasti laskettuna voisin väittää, ettei tuollaisten vuorojen ajaminen ole kovin kannattavaa! Koska meitä ei ole niin paljon kuin pääkaupunkilaisia ystäviämme, pitää meidän käyttää senkin edestä niitä joukkoliikenteen muotoja, joita meillä on. Jotta voisimme olla kaupunkilaisia, joilla on hyvä joukkoliikenne, meidän pitää luopua yksityisautoilun viehätuksesta ja vaihtaa tunnelmalliseen linja-autoon.

Hyötyisikö tulevaisuuden metropolialue tästä? Ihmisten siirtyessä joukkoliikenteeseen säästämme ympäristöä, tuemme kuljetusalan yrittäjiä työntekijöineen ja saamme itse kukin sitä paljon kysyttyä laatu-aikaa. Kesätöissäni Helsingin kaduilla kuului työpäivääni joka aamu tunnin matka töihin ja sama siivu takaisin Porvooseen. Joka ikinen päivä sain rauhassa kuunnella musiikkia, lukea kirjoja ja lehtiä sekä ennen kaikkea ajatella rauhassa. Tuntui kuin olisi ollut aikaa olla sen kaikista tärkeimmän ihmisen kanssa.

Ohjaaja-kuvaaja-käsikirjoittaja John Webster huomasi elokuvaa ”Katastrofin Aineksia” kuvatessaan yllättävän jutun: kun koko perhe matkustaa yhdessä linja-autossa – kauppaan, harrastuksiin tai vaikka mummolaan – ollaan silloin se matka yhdessä jutusteluetaisyydellä. Autolla ajaessa kuskin on vähintäänkin keskittyttävä tie

hen, eikä pelkääjän paikalla istujankaan huomio yleensä takapenkillä ole. Näin pääsee muodostumaan etu- ja takapenkin kuppikunnat. Linja-autossa tai junassa istuessa on mahdollisuus päästä istumaan niin, että suora katsekontakti toteutuu, eikä kenenkään tarvitse keskittyä mihinkään muuhun kuin oleelliseen – mukavaan yhdessäoloon niiden toisiksi tärkeimpien ihmisten kanssa.

Kuten kaikki tietävät, on yksityisautoilu erittäin epäympäristöystävällistä, hermoja rassaavaa sekä kallista. Miksi sitten valitsemme oman auton yhteisen sijasta? Jos bussilippu maksaa euron kymmenyksen vaille 3 euroa, on se nuorelle kova hinta esim. 5 kilometrin matkasta. Ilman vaihto-oikeutta! Meidän Porvoossa tulisi pyrkiä aktiivisempaan joukkoliikenteen käyttöön ja sen tulisi olla halvempaa. Kaikkien tulisi vetää yhtä köyttä – samaan aikaan. Kuka sitten aloittaa? Tavalliset ihmiset odottavat että matkustamisesta tulisi halvempaa, jotta julkista liikennettä voisi käyttää enemmän. Julkisen liikenteen matkalippujen hinnoista vastaavat tahot taasen odottavat tavallisten ihmisten matkustusintoa julkisilla kulkuvälineillä, jotta halvempiakin lippuja myymällä pärjäisi. Tähän paradoksiin on nyt jonkun suuremman voiman tultava väliin.

Metropolialueen julkiseen liikenteeseen tarvitaan kattavuutta ja yhtenäisyyttä yli kuntarajojen. Eritoten nuoret on otettava huomioon. Nuoret maksavat kertalipusta Vantaalla kolmanneksen siitä mitä Porvoossa. Meidän on saatava joukkoliikenteestä ylivoimaisesti fiksuin liikennemuoto. Kestävä metropolialue tarvitsee kestäviä ratkaisuja.

Kasper Laine

Porvoon nuorisovaltuutettu